

Wie is Sabine?

Naam: Sabine Kuegler
Geboortedatum: 1972, Nepal
Familie: vader, moeder, zus
Judith en broer Christian
Woont nu in: München, Duitsland
Relatie: Nee
Kinderen: Sophia (18), Laurence (16),
Julian (9) en Vanessa (8)

Het viel Sabine zo zwaar dat ze in een diepe depressie raakt. Ze deed zelfs een zelfmoordpoging. Ze vertelt: 'Gelukkig schudde dat mij wakker. In de jungle had ik weten te overleven, dan moest het hier toch ook lukken?' Negentien jaar na haar vertrek keerde ze eindelijk voor een vakantie terug naar West-Papoea. En bij de eerste blik vanuit het vliegtuig wist ze: ik ben weer thuis. 'Tijdens een uitputtende wandeltocht door de jungle voelde ik me zo immens, intens gelukkig. Gelukkiger dan ik ooit was geweest in al die jaren daarvoor. Daar in het oerwoud, daar hoor ik te zijn. In Europa, met de mooiste kleding, de duurste make-up, voel ik mij altijd lelijk en dik. Maar daar in de jungle, waar ik me dagen niet was, in de oudste rommel rondloop, dáár voel ik me prachtig!'

Sabine's expressieve ogen lichten op als ze vertelt: 'Tijdens mijn reis heb ik een bijzondere, inheemse man ontmoet. Hij trof mij recht in mijn hart. Ik kwam aan, doodmoe, uitgeput, en zonder één woord te zeggen nam hij mijn voeten in zijn handen en begon ze te masseren. Hij was zo puur, zo eerlijk. Ik keek naar hem en dacht: ik had alles willen geven als ik met jou had kunnen trouwen. Dán zou ik gelukkig zijn geweest. Niet in Duitsland, niet met de mannen met wie ik daar relaties heb gehad. Zij snappen mij niet, ze kunnen mij ook niet goed peilen. Ik reageer anders dan de vrouwen die zij kennen, omdat ik zo'n andere achtergrond heb. Maar deze man had al een vrouw en ik moest terug Europa, naar mijn kinderen. Het had geen kans. Maar terug in Duitsland zei ik tegen mijn moeder: 'Ze bestaan, mama, ideale mannen. Het is er misschien maar één op de paar miljoen, maar ze bestáán!'

Terug in Duitsland scheef Sabine haar tweede boek. Daarin beschrijft ze haar terugkeer, haar blijdschap om al haar oude vrienden weer te zien. Maar daar tussendoor loopt nog een ander verhaal. Een politiek verhaal. Dat verhaal, dat is voor haar de grootste reden om dat tweede boek te laten uitgeven. 'Ik wilde de kans aangrijpen om de situatie van de Papoea's onder de aandacht te brengen. Want er is namelijk ook een totaal andere kant aan het paradijs.

Sinds veertig jaar wordt West-Papoea overheerst en onderdrukt door Indonesië. Het militaire regime gaat mensonterend met de bevolking en met het land om. Het oerwoud wordt gekapt, grondstoffen worden geëxploiteerd, maar de inheemse bevolking deelt hier niet in mee. Wie zich verzet, verdwijnt of wordt op gruwelijke wijze vermoord. Er gebeuren echt de vreselijkste dingen. Maar internationaal gezien vindt niemand de kwestie interessant. Iedereen laat Indonesië z'n gang gaan.'

Met haar boek *Terug naar de jungle* wil Sabine de wereld wakker schudden. 'Dat is gevaarlijk. Er is kans dat ik nooit meer zal mogen terugkeren naar mijn land. Maar ik móést dit doen. Omdat ik er ben opgegroeid, is mijn lot voor altijd met dat van de Papoea's verbonden. Een wijs stamhoofd heeft dat ooit tegen mij gezegd toen ik heel jong was. Zijn woorden zijn altijd blijven hangen. Hij heeft gelijk. Het zijn mijn broers en zusters die daar zo verschrikkelijk lijden en ik wil niet langer zwijgen.' Sinds Sabine hiermee bezig is, voelt ze zich stukken beter. 'Ik heb weer een doel in mijn leven. Ik wil vechten voor mijn volk, vechten voor betere tijden. En ik hoop toch dat ik, later, als mijn kinderen groot zijn, terug zal kunnen keren. Pas wanneer ik weer in West-Papoea kan wonen, tussen mijn mensen, pas dan zal ik weer echt gelukkig zijn.

West-papoea?

West-Papoea is de westelijke helft van het eiland Nieuw-Guinea, na Groenland het grootste eiland ter wereld. Het is meer dan elf keer zo groot als Nederland. Vrijwel het hele land is bedekt met tropisch regenwoud en is daarom zeer ontoegankelijk. In dit regenwoud wonen meer dan 250 verschillende natuervolken met bijna net zoveel verschillende talen. West-Papoea ligt boven Australië en rechts van Indonesië, waartoe het sinds 1963 behoort.

Opgejaagd gaat verder waar *Dochter van de jungle* ophoudt. Na het verhaal van haar jeugd te hebben verteld, vertelt Kuegler in *Opgejaagd* over de pijnlijke botsing tussen twee culturen en over haar pogingen om te voldoen aan de westerse beschaving.

ISBN
978 90 6112 839 7
Prijs: € 19,95
Verschijnt: juli 2010

'Het gaat er om wat je doet met emoties: de emoties die je voelt en de emoties die je probeert te verbergen.'

De windacrobaat vertelt het verhaal van de Irakese Fahim, een dove jongen die met duiven praat. Over een jonge soldaat die deserteert. En over de zinloze tragedie van de oorlog.

De auteur Vauro Senesi, in Italië vooral beroemd om zijn kritische politieke cartoons, vertelt zijn verhalen met dezelfde passie en oog voor detail als waarmee hij tekent.

Ziet u zichzelf meer als een cartoonist of als een schrijver?

'Dat is makkelijk te beantwoorden. Als beide. Voor mij is schrijven het creëren van beelden. Net zoals een tekening dat doet. Ik maak in beide gevallen gebruik van dezelfde pen. Tekenen is een manier van verhalen vertellen, schrijven is de andere. Wat in beide gevallen noodzakelijk is, is het beschrijven of weergeven van emoties: de emoties die je voelt en de emoties die je probeert te verbergen. De emotie en de gedachte die daarop volgen kunnen de 'korte' of verkleinde vorm krijgen van een tekening of juist de langere, uitgebreide vorm van een frase, een pagina of een kort verhaal. Ik denk dat mijn liefde voor het vertellen van verhalen het mij mogelijk maakt de schrijver en de cartoonist binnen in mij in harmonie met elkaar te laten leven en elkaar in sommige gevallen zelfs de helpende hand te bieden.'

Uw verhalen zijn gekleurd met een zeker pessimisme. Waarom?

'Daar ben ik het niet mee eens! In mijn verhalen zit een belangrijke dosis realiteit. En de realiteit is noch pessimistisch noch optimistisch, zij is er gewoon. En met realiteit bedoel ik de alles omvattende dimensie van het leven dat je waarneemt door goed te luisteren, te observeren en te ruiken. Door alles in je omgeving goed in je op te nemen. Wanneer je je met succes openstelt voor al je zintuigen en rustig wacht tot het grotere begrijpen tot je komt, zonder je druk te maken alles direct te willen begrijpen en te categoriseren in optimisme en pessimisme, of goed en slecht of wat dan ook, maar je ervaringen tijd gunnen zich te ontwikkelen tot verhalen die je wilt vertellen en delen.'

U reist veel naar zogenaamde 'hot spots'. Gebieden waar conflicten zorgen voor gevaarlijke situaties. Hoeveel van uw ervaringen in die gebieden zien wij terug in uw romans?

'Bijna allemaal. En ik zeg "bijna", omdat ik een aantal ervaringen nog bewaar voor toekomstige romans. Ik ben veel dank verschuldigd aan de mensen die zich juist in die conflictgebieden inzetten voor humanitaire hulp aan de slachtoffers. Ik ben hun dank verschuldigd voor het mij laten zien dat pessimisme geen optie is. Want van pessimisme naar ontgoocheling en van ontgoocheling naar onverschilligheid is een geleidende schaal en slechts een kleine stap. En het is gewoon geen optie. Onverschilligheid is een luxe die alleen externe waarnemers zich kunnen veroorloven. Ik hoop dat de onverschilligheid die ik bij sommigen heb gezien geen weg gevonden heeft in mijn romans.

Ik ben vele namen vergeten, maar de verhalen van de mensen met hun emotie, passie en dramatiek hebben zich in mijn onderbewustzijn genesteld. Want gevoelens uitten zich op een manier die taal, cultuur of religie overstijgt, op aangrijpende manier. En dat zijn de verhalen die ik wil vertellen.'

ISBN
978 90 6112 478 8
Prijs: € 19,95

Verschijnt:
september 2010

interview

Vauro Senesi